

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: **J.**, bytom H., zast. *JUDr. B.*, advokátkou so sídlom AK L., proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad Rožňava** so sídlom Šafárikova č. 71, 048 01 Rožňava o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v reštitučnom konaní, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. mája 2008 č. k. 1Sp 7/2008-56, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 30. mája 2008 č. k. 1Sp 7/2008-56 **m e n í** tak, že rozhodnutie odporcu č. 2008/00118, ev. č. 2008/000155 zo dňa 15. februára 2008 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

Rozhodnutím zo dňa 15. februára 2008 č. sp. 2008/00118, ev. č. 2008/000155 odporca podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene

a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 503/2003 Z.z.“) a v súlade s § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) vyslovil, že navrhovateľ nespĺňa podmienky zákona uvedené v § 3 zák. č. 503/2003 Z.z., poprípade na priznanie práva na náhradu za pozemky zapísané v Pzkn. vl. č. X. až X. v katastrálnom území H. a požadované navrhovateľom podľa zák. č. 503/2003 Z.z.

Odporca ďalej v napadnutom rozhodnutí uviedol, že Finančný odbor Okresného národného výboru v Rožňave na žiadosť Štátneho rybárstva n. p. v Stupave, podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a § 1 vyhlášky č. 88/1959 Úradného vestníka o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektora, vydal dňa 28.06.1963 s právoplatnosťou 15.08.1963 rozhodnutie č. Fin. 88/ev.19/H/1962 máj, ktorým uvedené nehnuteľnosti v katastrálnom území H. prešli do vlastníctva Čsl. štátu – do správy Štátneho rybárstva n. p. v Stupave.

Tieto nehnuteľnosti tvoria od roku 1954 súčasť vodného diela Rybníky ako stavby vybudovanej vo verejnom záujme.

Nariadenie vlády č. 15/1959 Zb. sa vzťahovalo na veci vo vlastníctve fyzických alebo súkromných právnických osôb, ktoré užívali na plnenie svojich úloh organizácie socialistického sektora, na základe nájomného, alebo iného právneho pomeru vzniknutého pred účinnosťou tohto nariadenia.

Ďalej odporca konštatoval, že dňa 02.10.1990 schválilo Federálne zhromaždenie ČSFR zákon č. 403/1990 Zb. o zmiernení následkov niektorých majetkových krívd, ktorý sa vzťahoval aj na následky majetkových krívd spôsobených odňatím vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. Reštitučný nárok podľa uvedeného zákona bolo možné uplatniť iba v lehote 6 mesiacov od účinnosti zákona (tzn. do 31.04.1991).

Nakoľko k vyvlastneniu dotknutých pozemkov došlo podľa hore uvedeného vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a tento právny titul prechodu pozemkov na štát nie je uvedený

v ustanovení § 3 zák. č. 503/2003 Z.z., tým podľa odporcu navrhovateľ nesplnil povinné podmienky § 3 citovaného zákona, ale naopak je výslovne uvedený ako reštitučný titul v zákone č. 403/1990 Zb. o zmiernení následkov niektorých majetkových krívd.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne na krajský súd opravný prostriedok zo dňa 19.03.2008 označený ako odvolanie.

Krajský súd ako súd prvého stupňa potvrdil rozhodnutie odporcu napadnuté opravným prostriedkom navrhovateľa, nakoľko je v zmysle § 250q ods. 2 O.s.p. vydané v súlade so zákonom a opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Ďalej sa krajský súd vo svojom odôvodnení stotožnil s úvahami odporcu a následne s citáciou ustanovení § 1, § 3 ods. 1 až 3, § 9 ods. 2 a § 19 ods. 1 zák. č. 503/2003 Z.z. krajský súd uviedol, že ustanovenie § 3 obsahuje taxatívny výpočet reštitučných titulov ako dôvodov pre navrátenie vlastníctva k pozemkom. Podľa právneho názoru krajského súdu „*odporca vo svojom navrhovateľom napadnutom rozhodnutí správne poukázal na túto skutočnosť, a preto rozhodol v súlade so zákonom, ak navrhovateľovi ním uplatnený nárok dňa 30.12.2004 u odporcu nepriznal z dôvodu, že v danom prípade k prechodu vlastníctva na štát došlo podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. ... že dôvod, pre ktorý si uplatnil navrhovateľ nárok na navrátenie vlastníctva k pozemku zákon neobsahuje. ... Odporca z vykonaných dôkazov nakoniec vyvodil správny právny záver, preto sa súd s týmto jeho záverom stotožnil a mal za to, že rozhodnutie a postup odporcu bol v súlade so zákonom.*“

III.

Odvolanie navrhovateľa/stanoviská

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 11.07.2008 (č. 1. 64) proti rozsudku prvostupňového súdu navrhovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a vrátil krajskému súdu na nové konanie.

Navrhovateľ polemizoval s výkladom ust. § 3 zák. č. 503/2003 Z.z., najmä z pohľadu svojho nároku prevzatia nehnuteľnosti bez právneho dôvodu. Súčasne k tomuto argumentu pripojil rozsiahlu analýzu vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb.

Takisto uviedol, že svoj reštitučný nárok uplatnil u povinnej osoby, tzn. Východoslovenský rybársky podnik, š. p. Michalovce podľa zákona č. 229/1991 Zb. o pôde ešte v roku 1993 (teda v zákonnej lehote podľa tohto zákona). O tomto jeho podaní nebolo do dnešného dňa rozhodnuté, nakoľko k vydaniu týchto pozemkov nedošlo aj napriek tomu, že tieto nehnuteľnosti boli v súlade s delimitačným protokolom z 27. 04. 1997 odovzdané Slovenskému pozemkovému fondu.

Ďalej navrhovateľ poukázal na ukončené konanie ROEP, pričom dotknuté nehnuteľnosti neboli zo strany odporcu riadne identifikované.

Z vyjadrenia odporcu (č. 1. 46) zo dňa 28.04.2009 vyplýva, že zotrúva na svojich pôvodných argumentoch a nesúhlasí s námietkami navrhovateľa. Zákonnosť rozhodnutia č. Fin. 88/ev.19/H/1962máj zo dňa 28.06.1963 podľa tvrdenia odporcu prešetril Okresný súd v Rožňave rozsudkom sp. zn. 10C 156/01-178, ktorým potvrdil, že uvedené rozhodnutie z 28.06.1963 je právoplatné a vykonateľné dňa 15.08.1963.

Ďalej tento okresný súd potvrdil, že nehnuteľnosti, uvedené v rozhodnutí zo dňa 28.6.1963 dňom právoplatnosti (15.08.1963) prešli do vlastníctva štátu v správe Štátneho rybárstva.

Právnym nástupcom Štátneho rybárstva n. p. v Stupave sa stal Východoslovenský rybársky podnik š.p. Michalovce. Delimitačným protokolom z 27.04.1997 Východoslovenský rybársky podnik š.p. Michalovce odovzdal nehnuteľnosti Slovenskému pozemkovému fondu v Bratislave a následne kúpnu zmluvou SPF v Bratislave odpredal nehnuteľnosti v k. ú. H. fyzickým osobám.

Záverom sa odporca zaoberal s námietkou navrhovateľa, ktorou poukazuje na to, že svoj reštitučný nárok uplatnil u povinnej osoby podľa zákona č. 229/1991 Zb. ešte v roku 1993.

IV.**Právne názory odvolacieho súdu**

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu odvolacích dôvodov postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 202 v spoj. s § 250s O.s.p. podanie odvolania prípustné, nariadil vo veci pojednávanie (§ 214 ods. 1 O.s.p.) a po jeho verejnom vykonaní dospel k záveru, že podanie odvolania je dôvodné, pretože zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, a preto podľa § 250q ods. 2 O.s.p. preskúmané rozhodnutie zrušil.

Predmetom preskúmovacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie obvodného pozemkového úradu o reštitučnom nároku navrhovateľa uplatnenom podľa zák. č. 503/2003 Z.z.

Zák. č. 503/2003 Z.z. upravuje navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu. Aj cieľom tohto zákona je spolu s ostatnými reštitučnými zákonmi zabezpečiť tzv. reštitučné procesy zmiernenia niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo v zákone presne ustanovenom období vo vzťahu k presne vymedzenému okruhu osôb a na základe v zákone taxatívne ustanovených prípadov straty majetku.

Z obsahu predloženého administratívneho spisu ako i výsledkov doterajšieho priebehu konania súd zistil, že predmetom preskúmovacieho konania bolo rozhodnutie odporcu č. 2008/00118, ev. č. 2008/000155 zo dňa 15.02.2008 týkajúce sa reštitučného nároku navrhovateľa. V uvedenej právnej veci je zrejmé, že navrhovateľ si uplatnil nárok na navrátenie vlastníctva podľa zákona č. 503/2003 Z.z. k nehnuteľnostiam, ktoré prešli na štát podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a § 11 vyhlášky č. 88/1959 Úradného vestníka o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektora.

Z obsahu administratívneho spisu odporcu nepochybne vyplýva, že finančný odbor Okresného národného výboru v Rožňave na žiadosť žiadateľa Štátneho rybárstva n.p. podľa vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. a § 11 vyhlášky č. 88/1959 Ú. v. vydal dňa 28. júna 1963 rozhodnutie č. Fin 88/ev.19/H/1962máj, ktorým nehnuteľnosti v katastrálnom území H. uvedené vo výkaze plôch ku geometrickému plánu a súpisu nehnuteľností zo dňa 30. novembra 1961, č. 0-920-72-1/2-2 vyhotovenom Strediskom geodézie v Košiciach prešli do vlastníctva Československého štátu, konkrétne do správy Štátneho rybárstva n.p. dňom právoplatnosti uvedeného rozhodnutia, tzn. 15.08.1963.

Tieto nehnuteľnosti sa na základe uvedeného rozhodnutia stali súčasťou vodného diela Rybníky a právnym nástupcom Štátneho rybárstva n.p. sa stal na základe Delimitačného protokolu z 27. apríla 1997 Východoslovenský rybársky podnik š.p. Michalovce, ktorý tieto nehnuteľnosti odovzdal Slovenskému pozemkovému fondu v Bratislave, ktorý ich následne kúpnu zmluvou zo dňa 29. mája 1998 predal fyzickým osobám. Z administratívneho spisu však nie je zrejmé, na základe čoho boli predmetné nehnuteľnosti zapísané na štát až v roku 1997 a či bola navrhovateľke za zoštatnené nehnuteľnosti poskytnutá náhrada, pričom tieto skutočnosti a okolnosti významné pre prijatie rozhodnutia vo veci nepreveroval ani a odporca a ani prvostupňový súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenej právnej veci odkazuje na svoju judikatúru, konkrétne rozsudok sp. zn. 8Sžo 40/2010 z 30. septembra 2010 (citujúc z jeho obsahu relevantné závery podľa § 250ja ods. 7 o.s.p.) *„právny názor krajského súdu je predčasný a to z dôvodu, že nebol dostatočne zistený skutočný stav veci, aby mohlo byť správne rozhodnuté, pričom v tejto veci poukazuje súd na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. III. ÚS 127/2010-35 z 22.júna 2010, z ktorého vyplýva, že k reštitučným nárokom žiadateľov je potrebné pristupovať zvlášť citlivo, aby v konaní podľa týchto zákonov v súlade so zákonnými záujmami týchto osôb, ktorých ujma na základných ľudských právach a slobodách má byť aspoň čiastočne kompenzovaná, nedochádzalo k ďalším krivdám.*

Nepochybne z toho vyplýva povinnosť pre všeobecné súdy vykladať právne normy v súlade s ústavnými princípmi, ktoré sú v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladmi týchto ustanovení nemožno toto aj iné základné právo obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich postavenia a zmyslu. Všeobecný súd musí poskytovať

v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (IV. ÚS 1/02, III. ÚS 117/07). Z tohto hľadiska má všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na správnu rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (III. ÚS 78/07, III. ÚS 217/05). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.“, od ktorej nemá dôvod sa odchyliť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri svojom rozhodovaní najmä zohľadnil ust. § 135 ods. 1 v spoj. s § 246c ods. 2 O.s.p., ktorá vymedzuje formálne pramene práva aj pre správne súdnictvo.

Podľa § 135 ods. 1 veta druhá O.s.p. je súd tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd.

Otázku viazanosti rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd, konajúci senát interpretuje s prihliadnutím na výkladovú zásadu ústavnokonformného výkladu (čl. 152 ods. 4) prostredníctvom princípu rozhodovacej nezávislosti zakotveného v čl. 144 ods. 1 ústavy v tom duchu, že hore uvedené rozhodnutia súdnych orgánov predstavujú právne relevantné skutočnosti (čl. 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, resp. § 56 ods. 7 zák. č. 38/1993 Z.z.), s ktorými účinkami na svoje konanie sa konajúci súd musí vysporiadať v odôvodnení, tzn. že nejde o ide záväzný právny názor vyššieho súdu v rámci dvojinštantnosti súdnej ochrany.

Za týchto okolností nemohol Najvyšší súd Slovenskej republiky nezobrať do úvahy celú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúcu sa sporov o výklad ustanovení Vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb. o opatreniach týkajúcich sa niektorých vecí užívaných organizáciami socialistického sektora.

Spoločným menovateľom, z ktorej ústavná judikatúra vychádza, je procesný stav, kedy nielen obvodné pozemkové úrady, ale postupne aj správne súdy vrátane Najvyššieho súdu

rozhodli, že účastníci pôvodného reštitučného konania nespĺňajú podmienky na navrátenie vlastníckeho práva k pozemkom, pretože predmetné nehnuteľnosti neprešli na štát alebo inú právnickú osobu niektorým zo spôsobov uvedených v § 3 zák. č. 503/2003 Z.z.

Z hľadiska historického vývoja hodnotenia ústavnosti tento konštantnej judikatúry je preto pre Najvyšší súd významné, že

- uznesením sp. zn. III. ÚS 287/07 z 25. októbra 2007 Ústavný súd Slovenskej republiky odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú s odôvodnením, že reštitučné tituly sú v tomto ustanovení uvedené taxatívne, a preto nie je možné ich počet rozširovať. Sťažovatelia si mali uplatniť reštitučný nárok podľa zákona č. 403/1990 Zb. Avšak o 3 roky neskorším nálezom sp. zn. III. ÚS 127/10 z 22. júna 2010 sa od svojej argumentácie ústavný súd diametrálne odklonil a vyslovil celkom opačný právny záver, a to porušenie práv sťažovateľov podľa čl. 20 ústavy súdnymi rozhodnutiami, ktoré právne vychádzali z argumentácie hore uvedeného uznesenia.
- Obdobný osud postihlo uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 218/10 z 03. júna 2010, ktorého obsah je v celkovom protiklade s neskorším nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 209/10 zo 16. septembra 2010.

Ani v jednom hore uvedených prípadoch dotknutý senát Ústavného súdu Slovenskej republiky neinicioval postup podľa § 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov.

Podľa § 6 zákona č. 38/1993 Z.z. senát, ktorý v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou dospeje k právnemu názoru odchylnému od právneho názoru vyjadreného už v rozhodnutí niektorého zo senátov, predloží plénu Ústavného súdu návrh na zjednotenie odchylných právnych názorov. Plénum Ústavného súdu rozhodne o zjednotení odchylných právnych názorov uznesením. Senát je v ďalšom konaní viazaný uznesením pléna Ústavného súdu.

Na základe takto právne nejasnej situácie sa Najvyšší súd priklonil k názoru vyslovenom v rozsudku sp. zn. 8Sžo 40/2010 z 30. septembra 2010 a k rozhodovaniu prejednávanej veci, konkrétne k interpretácii reštitučných zákonov pristúpil s **určitou**

veľkorysost'ou berúc do úvahy pre minulý režim príznačné nedostatky vtedajšej legislatívy (citované z nálezu III. ÚS 127/2010-35 z 22. júna 2010 str. 13 ods. 2).

Najvyšší súd na tomto mieste dáva do pozornosti, že v rámci reštitučných konaní nie je dôležitý druh vydávaného majetku, ale reštitučný titul, ktorá mal spôsobiť jednotlivcovi v predchádzajúcom režime krivdu vo forme majetkovej alebo nemajetkovej ujmy. Preto zákonodarca prijal také množstvo rôznorodých právnych predpisov týkajúcich sa zmiernenia uvedených krívd, ktoré sa odlišovali druhom majetku alebo činnosti, okruhom oprávnených osôb, oprávneného orgánu ako aj konkrétneho spôsobu zmiernenia krivdy.

Na základe argumentov takto vyslovených ústavným súdom a naznačenom neistom právnom stavu Najvyšší súd musel (viď hore citované kritérium reštitučnej veľkorysosti) zaujať stanovisko, že je nutné odstrániť nedostatky vyskytujúce sa v dôkaznom konaní odporcu ako správneho orgánu, keď nezistil presne a úplne skutočný stav vecí v súvislosti s preukázaním prechodu vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam na štát, tzn. postupom ex offo neskúmal, či v danej veci

- Rozhodnutie Finančného odboru Okresného národného výboru v Rožňave zo dňa 28.06.1963, č. Fin. 88/ev.19/H/1962 maj. bolo riadne doručené pôvodným účastníkom,
- uvedené rozhodnutie má oporu v ustanoveniach Vládneho nariadenia č. 15/1959 Zb., poprípade vo vyhl. č. 88/1959 U.v. najmä z pohľadu možného nájomného vzťahu národného podniku Štátne rybárstvo n. p. Stupava k týmto pozemkom,
- môže byť uvedené rozhodnutie označené ako právny titul, na základe ktorého dotknuté pozemky mali údajne prejsť na štát,
- nenasvedčuje vzájomná korešpondencia, najmä dôverný list Finančného odboru Okresného národného výboru v Rožňave zo dňa 06.01.1964, že dokazovanie nebolo riadne vykonané a
- vôbec bola za pozemky (mali byť odkúpené) poskytnutá náhrada a
- prečo predmetné nehnuteľnosti, hoci boli zapísané ako ostatná plocha, komunikácia alebo vodná plocha - rybník a za určitým účelom boli vyvlastnené, tak boli v roku 1998 odpredané fyzickým osobám?

Až na základe riadneho zistenia hore vymedzeného skutkového stavu môže potom správny orgán pristúpiť k úvahám, či navrhovateľovi nesvedčí reštitučný nárok k predmetným nehnuteľnostiam podľa niektorého z ustanovení § 3 ods. 1 zák. č. 503/2003 Z.z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z vyššie uvedeného preto podľa § 250ja ods. 3 v spoj. s § 250l ods. 2 a § 250q ods. 2 O.s.p. zmenil rozsudok krajského súdu tak, že napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní odporca v zmysle ust. § 250j ods. 6 O.s.p. bude postupovať v naznačenom smere, pričom doplní dokazovanie v určených medziach, aby riadne zistil skutočný stav veci.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok navrhovateľa a stanoviska odporcu ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 8Sžo 40/2010, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) prípustné opravné prostriedky, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 250l ods. 2 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný navrhovateľ má právo na úplnú náhradu trov tohto konania. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovyčíslenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Nakoľko právna zástupkyňa úspešného navrhovateľa si svoje právo v zákonnej 3- dňovej lehote neuplatnila a zo súdneho spisu žiadne výdavky súdu nevyplývajú, nebola mu priznaná žiadna náhrada trov konania.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava reštitučných nárokov je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie : Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 09. novembra 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová